

volna egyedül
nem ő
és nem a test

Pollágh Péter

Lelkét üti nyélbe

Amit érzel: a[z] jó.
Kitörtek a csillagok.

A tükörben havazik.
Hó- és kristálykoporsó.
El sosem ég.
És neked sosem elég.

Hüllőkézen az évek.
[Sárkány, Kígyó.]

Mit csinál az író?
Lelkét üti.
A valódiak tudnak egymásról,
a többi nem számít,
csak számítás.

Viszem az arcom,
egy darab telet.
Elhúzom a függőnyt.
Egy darab mind felett.

Cukkolom a jeget,
ne hizzon tovább.

Bájos üregek.
Áradó üresség.
Társasági sírkövek.
Az elbűvölő semmi.
Erkölcsei tehének.

Láttunk már eleget.

Bedobta az élet az arcomat.
Még hallom ma is
a csilingelést,
csörömpölést.

Aztán elbújt az élet,
de kurvára van még nála kő.
Hóval bélelt. Drága.
Nekem nővő.

Kioldódik a gyerekkor enyve,
nem tart semmi egybe.

A porrá tört sötétet
kavarom a tejbe.
Mindig ide jutok.
A feketéhez és a fehérhez.
A pandavágó léthez,
a csak felfeléhe.

Nem író, aki titkokat nevez meg.
Nem író, aki nem vet meg.

Néha a különlegest kergeted,
néha ő kerget tégedet.

Zsenik vannak a zsebemben:
ma gyerekzsúrra megyek.
Ma én kergetek.

Nádasdy Ádám

Hiába befolyásolom

A fenébe is, minek kell kivárni,
hogy valahogy dűlőre jussanak:
intézzék el csak egymás közt a dolgot.
Én várok. Nekem van időm.

Az más kérdés, hogy ezeknek van-e
köze a vágyaimhoz, hogy dobog
vagy nem dobog a szív emelt ütemben
az eredmények hallatán.

Én ezt hiába befolyásolom,
bár összeszorítom mindenemet.
Ha lány és érett, az ölembe hull,
az csak merő egybeesés.